

Φασουλής και Περικλέτος, ὁ καθέναν νέτος σκέτος.

- Φ.—Σήκω άμέτως, Περικλή, και 'στό φτερό νά είσαι.
Π.—Γιατί;
Φ.— Δίδω 'γρήγορα 'στά όπλα προσκαλείσαι.
Π.—'Μίλα καλά....
Φ.— Είς τάματα, κηφηνάρδι, και πάλι....
ὁ κύριος Πρωθυπουργός τήν πίστι θά μάς βγάλλη.
Π.—Βρὲ τί μου λές;
Φ.— Είς προσοχήν... ἐπ' ὅμου τέπλον φέρει,
Θωρακτόρες, γαιθάρες, Οδοσάρες, Γρεναδιέρες.
Ταράμ, ταράμ... ἔμπρός, μωρέ... θά εἶθ' ἡ ἐπεδρεία.
Π.—'Αλλά γιατί, βρὲ ἀδελφέ, ἡ τόση φασαρία;
γιατί και πάλιν κουβαλοῦν ἐπέδρους ἀραν ἀρον;
μήπως γιατί ὀπλιζονται τὰ στήθη τῶν Βουλγάρων;
ἡ μή γιατί ὀπλιζεται σπουδαίως κι' ἡ Σερβία,
γι' αὐτό κι' ἡμᾶς εἰς τάματα μάς προσκαλοῦν βίβη;
Φ.—Ὅτε δίδω ἀπειλοῦν τὰ τῶν Βουλγάρων στήθη,
ὄτε δίδω ἀκονοῦν εἰς τήν Σερβίαν εἰσφίγει,
ὄτε δίδω ὁ Σακῆρ τοὺς Κρήτας ἐξορίζει,
ὄτε δίδω πρό καιροῦ μαροῦθι μάς μυρίζει,
ὄτε δίδω πόλεμος ἐπίκειται ἐπὶ θύραις,
ὄτε δίδω ἀργησαν και ὁ δόστορωτήρας,
ἀλλά δίδω τενεκίς και ἦρο και θά είσαι
γι' αὐτό και μόνον, Περικλή, 'στά όπλα προσκαλείσαι.
Π.—Δέν σ' ἔνωθε, βρὲ Φασουλή, σαφίστερον ὀμίλει,
νὰ μ' ἰσ' ἀσπράψω ἔφαρνα ζανόστορο σφοντύλι.
Φ.—'Όσο σαφῶς κι' ἂν ὀμίλω δέν ἔνωτες καθόλου,
καθόσον είσαι πάντοτε κανήγχιος τῶ δισκόλου,
'Ο Αὐτοκράτωρ ἔρχεται τὸν Γερμανόν, γαιθσορι,
γι' αὐτό μονάχα γίνεται τὸ νέο νταβιτορι,
για τούτο μόνον προσκαλοῦν τὰς τῶν ἐπέδρων τάξεις
και τάλλα τὰ συντάγματα, που είναι νὰ τρομάξω.
Πρέπει κι' ὁ Κάιζερ νὰ 'ἔχῃ πῶς κι' ἡ πατρις μας ἔχει
στρατὸν ἐτοιμοπόλεμον και ἄρια στελέχη,
και πῶς 'μποροῦμε, Περικλή, ἂν ἀκούσθω ἀντάρα,
νὰ πῶσμε εἰς τήν Τουρκιά μὲ τοῦ Κορνά τήν κλάρα
και τὸν Σακῆρ νὰ κἀνωμε ὅς εἶδος κυνημᾶ
και τὸν φάμα και ἀδὸν 'στὸν φουρνο καπαμᾶ.
Νά! δι' αὐτὴν τήν οσδαρὰν πραγματικῶς αἰτίαν
ἐκ νέου συγκαλοῦμεθα εἰς τήν ἐπιστρατεύαν,
κι' ἔταν ἰθὺ ὁ Κάιζερ τοῦ 'Ελληνας Οδοσάρους,
τοὺς πελαστατάς και τοὺς φιλοῦς και τοὺς λοιποῦς
[γαιθάρους,
ἔταν και σὲ εἰς τήν γραμμὴν κυττάξω πρὸς τοὺς ἄλλους,
τότε κι' ἔκατινός θά γανῆ τῆς δόξης μας ντελλάης
και ὡς συμμάχους του στενοῦς θά μάς ἀνακηρόττω

και θά μάς 'πὴ χαλάλι σας, μωρέ παιδιά, κι' ἡ Κρήτη,
κι' ἂν δέν σας είναι ἀρεκτὴ 'Ελλήνων Γρεναδιέροι,
σας δίδομεν και μερικὰ τῶν Μακεδόνων μέρη».

Κι' ἡμῖς θά ὑποτάξωμεν 'Ιλλυριούς και Θράκας,
και τότε πιά τήν κλάρα του θά κρόψῃ και ὁ Τράκας,
και ὅλα τότε, Περικλή, θά είναι γάλα μέλι
και νόταις ὁ Πρωθυπουργός 'στὸν Βισμαρκ ἂν θά στέλλῃ,
κι' ἂν στείλῃ και καμμιὰ φράξ, ἡ Δόσις θά τρομάξῃ,
και ὄτε 'στὰ σκουπίδια του κωνεῖς θά τήν πατάξῃ,
κι' ὄτε ὁ Βισμαρκ, Περικλή, θά τήν προσέξῃ μόνον
ὀπόταν θά ἐνωχλήθῃ ἀπὸ κοιτίας πόνον.

Τοιαύτην ἐγ' ἡ πρόκλησις μεγάλην σημασίαν
και κρίνει, σὲ παρακαλῶ, τὸ πρᾶγμα κατ' οὐσίαν,
ἂν και τοιαῦτα πράγματα δέν τὰ κατααριθάνῃς
και μένει πάντα κούτσουρο και χιχῆς μπεχλιδάνης.

Π.—'Ενώθησα ἡ πρόσκλησις ἐκείνη τί σημαίνει
κι' ὁ νοῦς μου ὅλος σαριατὰ και εἰς ἐκτάσεις μένει,
κι' ἂν είναι μόνον δι' αὐτό, προσέρχομαι μὲ θάρρος,
και γίνομαι, βρὲ Φασουλή, πρὸς τὸ παρὸν Οδοσάρου.

Φ.—Γίνε Οδοσάρου, πελαστατής, και ἔτι ἄλλο θέλει,
και ἄρχιες ὀργήγορα παιζῖνας 'ἀπαγγέλλεις,
και παρατάξου 'στὴν γραμμὴν μὲ τήν στολήν Δραγόνου,
δίδω τὸ συμπλήρωμα ἐστῆμανε τοῦ χρόνου,
και φέρσος ἀρπῆγωνας, χιτῶνας και σκελεας,
και χαλυβδίνους θώρακας και περιεκραλαίας
μὲ τῆς Μεδούσης κεφαλάς κι' ἐθῶ' ὅτε και ἱπποῦρες...
στάσου ὀλόθρος, Περικλή... μὴ φαίνεται καμπούρης...
μὴν εἰνῆς τὰ ὀπίσω σου... πρὸς τὰ ἔμπρός μὴ σκυθῆς...
ἔμψορῶν με ἀτενωθ... τὴ μύτη σου μὴν τριθῆς...
φασὸν ἀνάστεις υἱὸς τῶν εὐκλειῶν προγόνων,
μεταμορφώσου 'πάραιττα εἰς ἔνον και Δραγόνου,
και τῆρησε τὸ ἔθνος σου, τὸ γένος, τενομᾶ σου,
και βεῖξες εἰς τὸν Κάιζερ τὸ μὲγ' ἀνάστημᾶ σου,
ἂν θέλῃς νὰ γενουθ αὐτὰ που εἶπα παραπάνω...

Π.—'Ό,τι προσταξίς, Φασουλή, ἐκεῖνο και θά κάνω.

Φ.—Καλὸν νομίζω νὰ εἶθῃ και ἡ 'Εθνοφρουρά,
ἀλλά κι' οἱ χωροφύλακες νὰ ἐμβουθ 'στὴν σειρά,
κι' ὀλ' ἡ 'Ελλάς πρὸς τὸ παρὸν στρατόπεδον νὰ γίνῃ
και δίχως στέμια, Περικλή, κανένας νὰ μὴ γείνη.

Π.—Εἰς τοῦτο συμφωνῶ κι' ἐγῶ'...

Φ.— Πανστρατιῶν κηρόττω...
'Ο Αὐτοκράτωρ ἔρχεται... ὁ Αὐτοκράτωρ ζήτω.

'Στὰ όπλα σύ, μαζ'; κι' ἐγῶ, κι' ὁ ἄλλος ὁ λεβέντης,
δίδω φάνας κατ' αὐτάς και ὁ Μουθρι ἐπίνης.

Π.—Κυττάξω σίννερα καπουθ εἰς τῶν Νυμφῶν τοὺς λόφους
και ἄρχιων μεταβολὰς νὰ κἀνω ἀγγιχιστόρους,
κι' εἰς τῶν ἐπέδρων τάσομαι τὰς τάξεις και σειράς
κι' ἀπὸ τὰ ὀπισθεν βρονθὴ ἐκ τῆς κολλῆς χαρῆς.

Φ.—Κι' ἐγῶ τὸ εἶθω, Περικλή, μου φαίνεται πῶς κἀνω
και τὸ ραβδί μου παραιτῶ και τὸ τουφεκὶ πῆνω,
και στέκομαι εἰς τήν γραμμὴν μὲ πόζα και καρὰρι,
και τήν γαιθσορα μου πουλωθ μαζ'ι μὲ τὸ σαμᾶρι,
μα και γυναικα και παιζιὰ τάφινω κατὰ μέρος...

Π.—'Όρος λοιπὸν τρεῖς ματσουμαῖες πρὶν γίνῃς Γρεναδιέρος.